

Zadeva C-199/19**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča****Datum vložitve:**

27. februar 2019

Predložitveno sodišče:Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (občinsko sodišče v
Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, Poljska)**Datum predložitvene odločbe:**

24. januar 2019

Tožeča stranka in tožena stranka v nasprotni tožbi:

RL sp. z o.o.

Tožena stranka in tožeča stranka v nasprotni tožbi:

J. M.

Predmet postopka v glavni stvari

Bistvo spora med strankama je vprašanje, ali najemna pogodba, ki sta jo sklenili, spada med trgovinske posle v smislu Direktive 2011/7/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o boju proti zamudam pri plačilih v trgovinskih poslih in zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih z dne 8. marca 2013 (Ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych). Samo če najemna pogodba spada med trgovinske posle v zgoraj navedenem smislu, se namreč lahko zanjo uporablja navedeni zakon in ima upnica – kot zahteva tožeča stranka – pravico do obresti in nadomestila stroškov izterjave v višini in po načelih, ki jih določajo zgoraj navedena direktiva in določbe zgoraj navedenega zakona, s katerim je bila ta direktiva prenesena v poljsko pravo. V nasprotnem primeru je treba uveljavljanje navedenih obresti in nadomestila s strani upnice – kot trdi tožena stranka – šteti za zlorabo prava v smislu člena 5 civilnega zakonika (Kodeks cywilny).

Predmet in pravna podlaga vprašanj za predhodno odločanje

Predložitveno sodišče, da bi lahko razložilo nacionalne določbe zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih v skladu z Direktivo 2011/7, v glavnem sprašuje, kako je treba razlagati pojma „trgovinski posli“ in „roki za plačilo obrokov“ v smislu Direktive 2011/7. Glede prvega pojma je treba ugotoviti, ali na področje uporabe te direktive in poljskega zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih spadajo pogodbe, za katere je značilna izpolnitev s prepustitvijo stvari v začasno uporabo za plačilo (na primer najemne in zakupne pogodbe), to je, ali te pogodbe spadajo med trgovinske posle v smislu člena 2, točka 1, Direktive 2011/7 in člena 4, točka 1, zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih. Glede drugega pojma in samo pod pogojem, da je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, je treba premisliti, ali dogovor o periodičnih plačilih dolžnika, in sicer tudi, če je bila pogodba sklenjena za nedoločen čas, pomeni dogovor strank trgovinskega posla o rokih za plačilo obrokov v smislu člena 5 Direktive in člena 11(1) zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih.

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 2, točka 1, Direktive 2011/7/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o boju proti zamudam pri plačilih v trgovinskih poslih (UL 2011, L 48, str. 1), ki je bil v poljsko pravo prenesen s členom 4, točka 1, zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih z dne 8. marca 2013 (Dz. U. 2009, poz. 118, prečiščeno besedilo), razlagati tako, da je treba kot posle, ki vodijo k dostavi blaga ali izvajanju storitev za plačilo (trgovinski posli), opredeliti tudi pogodbe, za katere je značilna izpolnitev s prepustitvijo stvari v začasno uporabo za plačilo (na primer najemne pogodbe)?
2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen: ali je treba člen 5 te direktive, ki je bil v poljsko pravo prenesen s členom 11(1) zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih, razlagati tako, da gre za dogovor strank trgovinskega posla o rokih za plačilo obrokov tudi v primeru, v katerem so bila dogovorjena periodična plačila dolžnika, in sicer tudi, če je bila pogodba sklenjena za nedoločen čas?

Navedene določbe prava Unije

Direktiva 2011/7/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o boju proti zamudam pri plačilih v trgovinskih poslih (UL 2011, L 48, str. 1) – uvodne izjave 2, 3, 11 in 22, člen 2, točka 1, člen 5 (v nadaljevanju: Direktiva 2011/7 ali Direktiva).

Navedene določbe nacionalnega prava

Zakon o plačilnih rokih v trgovinskih poslih (Ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, Dz. U. 2009, poz. 118, prečiščeno besedilo) z dne 8. marca 2013 – člen 4, točka 1 (s katerim je bil prenesen člen 2, točka 1, Direktive), člen 7(1), točki 1 in 2, člen 10(1) in (3), člen 11(1) (s katerim je bil prenesen člen 5, prvi stavek, Direktive) in (2), točki 1 in 2 (v nadaljevanju: zakon o plačilnih rokih v trgovinskih poslih).

Zakon z dne 23. aprila 1964 – civilni zakonik (Kodeks cywilny, Dz. U. 2018, poz. 1025, prečiščeno besedilo) – člen 5.

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka

- 1 Tožeča stranka, RL spółka z ograniczoną odpowiedzialnością s sedežem v L. (družba, ustanovljena po poljskem pravu), je 10. aprila 2018 pri Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (občinsko sodišče v Lodžu – Śródmieścia w Łodzi, Poljska) vložila tožbo (v glavni stvari) proti toženi stranki J.M., s stalnim prebivališčem na Poljskem, za plačilo 1767,30 PLN, skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi zaradi zamude v trgovinskih poslih od vložitve tožbe do plačila.
- 2 Tožeča stranka je navedla, da sta stranki sklenili najemno pogodbo, na podlagi katere je tožeča stranka kot najemodajalka toženi stranki kot najemnici v uporabo prepustila poslovni lokal v Lodžu, tožena stranka pa se je zavezala, da bo plačevala najemnino in obratovalne stroške, to so bili stroški tožeče stranke za vzdrževanje stavbe.
- 3 Pogodba naj bi bila 15. januarja 2015 sklenjena za nedoločen čas. Tožena stranka naj bi bila dolžna plačevati mesečno najemnino v določeni višini vnaprej, do desetega dne zadevnega meseca. Obratovalni stroški, ki so bili v najemni pogodbi določeni v obliki pavšala, bi morali biti prav tako navedeni na računih za najemnino. Tožena stranka naj bi v skladu s svojimi obveznostmi iz najemne pogodbe plačala varščino v višini 984 PLN.
- 4 Tožena stranka naj bi v obdobju od septembra 2015 do decembra 2017 z zamudo poravnala terjatve iz šestnajstih obračunov DDV, ki ji jih je tožeča stranka izstavila v zvezi z najemnino in obratovalnimi stroški za šestnajst obračunskih obdobj. Zato naj bi tožeča stranka toženi stranki izstavila račun za nadomestilo stroškov izterjave na podlagi člena 10 zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih v skupni višini 2751,30 PLN, to je šestnajstkratnik zneska 40 EUR, preračunan v PLN. Poleg tega naj bi tožeča stranka pobotala terjatev tožene stranke iz naslova vračila varščine v višini 984 PLN s terjatvijo v skupni višini 2751,30 PLN, do katere naj bi bila upravičena. S pobotom naj bi zgoraj navedeni vzajemni terjatvi v višini 984 PLN ugasnili, kar naj bi pomenilo, da naj – če je pobot utemeljen – tožena stranka ne bi bila več upravičena do vračila varščine.

Tožeča stranka na tej podlagi zahteva plačilo 1767,30 PLN, to je preostali znesek njene prvotne terjatve po pobotu z varščino.

- 5 Plačilni nalog, ki je bil izdan v postopku za izdajo plačilnega naloga, je obsegal celotno terjatev, ki se uveljavlja s tožbo v glavni stvari.
- 6 Tožena stranka je vložila ugovor zoper zgoraj navedeni plačilni nalog, s katerim mu je ugovarjala v celoti, zaradi česar je bil nalog razveljavljen. Tožena stranka je predlagala, naj se tožba zavrne v celoti. Skupaj z ugovorom je vložila tudi nasprotno tožbo proti tožeči stranki (tožena stranka v nasprotni tožbi) za vračilo plačane varščine za zavarovanje najemne pogodbe, ki sta jo sklenili stranki, in zahteva plačilo 984 PLN, skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 16. februarja 2018 do plačila.
- 7 Nacionalno sodišče, pri katerem sta bila vložena ugovor in nasprotna tožba, je vložilo predlog za sprejetje predhodne odločbe.

Bistvene trditve strank postopka v glavni stvari

- 8 Tožeča stranka meni, da je treba najemno pogodbo, ki jo je sklenila s toženo stranko, uvrstiti med trgovinske posle v smislu Direktive in določb poljskega prava, ki so bile sprejete za njen prenos, ker gre pri tem za opravljanje storitev za plačilo (to je ena od dveh alternativ opredelitve pojma trgovinski posli v Direktivi in zakonu, s katerim je prenesena). Zato naj bi imela pravico k neporavnani terjatvi iz najemne pogodbe prišteti zakonske obresti na podlagi člena 7(1) in člena 11(2), točka 1, zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih in zahtevati nadomestilo stroškov izterjave na podlagi člena 10 tega zakona.
- 9 Tožena stranka med drugim navaja, da nekaterih od obračunov DDV, ki jih je tožeča stranka navedla v tožbi, ni plačala z zamudo, da ravnanje tožeče stranke pomeni zlorabo prava, če zahteva nadomestilo stroškov izterjave ostalih obračunov DDV, čeprav je bila tožena stranka s plačili v zamudi samo nekaj dni, in, nazadnje, da zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih, na katerem je tožeča stranka (tožena stranka v nasprotni tožbi) utemeljila svoj prvotni zahtevek za plačilo terjatve v skupni višini 2751,30 PLN, ni mogoče uporabiti za najemno pogodbo, ki sta jo sklenili stranki, pri čemer je to najtehtnejši materialni ugovor (ki naj bi utemeljil zavrnitev tožbe v glavni stvari v celoti in ugoditev nasprotni tožbi, prav tako v celoti). Tožena stranka navaja, da najemne pogodbe ni mogoče uvrstiti med trgovinske posle v smislu navedenega zakona, ker pri tem – v nasprotju s stališčem tožeče stranke – ne gre za pogodbo o opravljanju storitev, temveč za pogodbo o začasni uporabi stvari, ki je Direktiva in zakon o plačilnih rokih v trgovinskih poslih ne zajemata.

Kratka obrazložitev predloga

- 10 Kar zadeva prvo vprašanje, so „trgovinski posli“ v Direktivi št. 2011/7 opredeljeni kot „posl[i] med podjetji [...], ki vodijo k dostavi blaga ali izvajanju storitev za plačilo“. Vendar Direktiva ne vsebuje opredelitev teh posameznih pojmov. Ti pojmi tudi niso opredeljeni v zakonu o plačilnih rokih v trgovinskih poslih.
- 11 V poljskem pravu ni delitve na dve vrsti pogodb: pogodbe o dobavi blaga in pogodbe o opravljanju storitev. V poljskem civilnem pravu so vrste pogodb razdeljene v te skupine: pogodbe o prenosu pravic, pogodbe o uporabi stvari, pogodbe o opravljanju storitev in pogodbe o urejanju kreditnih razmerij. Zato imajo poljski teoretiki s področja civilnega prava različna stališča glede stvarnega področja uporabe „trgovinskih poslov“.
- 12 Splošno stališče je, da dobava blaga v smislu člena 4, točka 1, zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih ne pomeni tipizirane pogodbe o dobavi iz člena 605 civilnega zakonika, v skladu s katero je dobavitelj dolžan izdelati samo stvari določene vrste in jih dobaviti v delih ali periodično, medtem ko je kupec dolžan kupiti te stvari in plačati ceno, temveč kakršno koli pogodbo, s katero se prenese lastninska pravica ali pravica do razpolaganja z blagom kot lastnik (to so prodajne pogodbe, menjalne pogodbe, pogodbe o dobavi in pogodbe o dobavi kmetijskih proizvodov). Torej je poudarek na ekonomskem vidiku, ne na terminološkem ujemanju civilnega zakonika in zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih. Glede na to, da se pojem blaga v civilnem zakoniku ne nanaša izključno na stvari, je na podlagi opisane razlage pojma „dobava blaga“ po mnenju nekaterih pravnih teoretikov dopustno pod tem pojmom razumeti pogodbe, za katere so značilne izpolnitvene obveznosti, ki se nanašajo tako na stvari kot tudi na pravice intelektualne lastnine. Na področje uporabe navedenega zakona, če se ga razlaga tako, pa ne bi spadale najemne pogodbe ter pogodbe o lizingu. Dajanje „blaga“ v začasno uporabo naj se namreč običajno ne bi štelo za dobavo.
- 13 Glede minimalnega obsega pojma opravljanja storitev ni dvoma, ker se – kot je bilo opisano zgoraj – v teoriji civilnega prava razlikuje med različnimi vrstami pogodb o opravljanju storitev, pri čemer k tem pogodbam na podlagi zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih ne spadajo samo pogodbe, pri katerih je potrebno prizadevanje (pogodbe o opravljanju storitev v ožjem smislu, kot je na primer pogodba o naročilu), ampak tudi pogodbe, pri katerih je potrebno doseči določen rezultat (pogodbe o opravljanju storitev v širšem smislu, kot je na primer podjemna pogodba). Vendar pa niti v skladu z najširšo jezikovno razlago pojma „opravljanje storitev“ ni k tej vrsti pogodb ni mogoče prišteti pogodb, za katere je značilna izpolnitev s prepustitvijo stvari v začasno uporabo za plačilo (na primer najemne pogodbe ali pogodbe o lizingu).
- 14 Vendar nekateri pravni teoretiki opozarjajo na terminološko podobnost izrazov „dobava blaga za plačilo“ in „opravljanje storitev za plačilo“, ki se uporabljata tako v zakonu o plačilnih rokih v trgovinskih poslih kot tudi v ustawa z dnia 11

marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (zakon o davku na blago in storitve z dne 11. marca 2004, Dz. U. 2018, poz. 2174, prečiščeno besedilo). V skladu z zakonom o davku na blago in storitve blago pomeni stvari in njihove sestavne dele ter energijo v vsakršni obliki (člen 2, točka 6), dobava blaga pomeni prenos pravice do razpolaganja z blagom kot lastnik (člen 7(1)) in opravljanje storitev pomeni vsako storitev v korist fizične osebe, pravne osebe ali organizacijske enote brez pravne osebnosti, ki ni dobava blaga v smislu člena 7 (člen 8(1)). Če se izraza, ki sta uporabljena v obeh zakonih, po pomenu ujemata, bi bilo mogoče najemno pogodbo opredeliti kot pogodbo o opravljanju storitev.

- 15 Čeprav bi bilo mogoče na podlagi široke razlage pogodb o dobavi blaga za plačilo in pogodb o opravljanju storitev za plačilo, podobno kot v primeru zakona o davku na blago in storitve, na področje uporabe zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih uvrstiti večino pogodb, ki jih sklenejo podjetniki, med drugim tudi najemne pogodbe, kar bi bilo v skladu z voljo zakonodajalca, izraženo v uvodni izjavi 3 Direktive 2011/7, to ni splošno stališče. Opozarja se predvsem, da se terminologija civilnega prava, ki je področje zasebnega prava, in terminologija davčnega prava, ki je področje javnega prava, bistveno razlikujeta. Vsako enačenje enakih izrazov, ki se uporabljajo v dveh različnih pravnih sistemih, bi lahko privedlo do nezaželenih rezultatov, zlasti, kar zadeva enotno razumevanje določenih pravnih institutov in zaradi tega tudi kar zadeva enotno uporabo prava. Poleg tega se poudarja, da je davčno pravo v razmerju do zasebnega prava avtonomno in, zaradi tega, da je avtonomna davčnoppravna terminologija. Razlike naj bi bile tako velike, da naj bi lahko na primer pravni posel, ki je zaradi neupoštevanja potrebne oblike na podlagi civilnega prava neveljaven, na podlagi davčnega prava pomenil dobavo blaga, ki jo je treba obdavčiti.
- 16 Zdi se, da uvrstitvi pogodb, katerih predmet je prepustitev stvari v začasno uporabo za plačilo, med trgovinske posle v smislu člena 4, točka 1, zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih (ob razlagi, ki je skladna z voljo zakonodajalca Unije) nasprotuje tudi uvodna izjava 2 Direktive 2011/7. V tej uvodni izjavi je poudarjeno, da gospodarski subjekti večino blaga in storitev na notranjem trgu dobavljajo drugim gospodarskim subjektom in javnim organom na podlagi odloga plačila, pri čemer dobavitelj svoji stranki da čas, da plača račun po dogovoru med stranema, kot je določeno v dobaviteljevem računu ali v skladu z zakonom. V primeru najemnih pogodb ni odloga plačila za opravljeno značilno izpolnitev, saj značilna izpolnitev zajema številne obveznosti (enkratno obveznost izročitve predmeta najema in – predvsem – stalno obveznost dopustitve uporabe predmeta najema s strani najemnika), medtem ko je plačilo periodična obveznost (ki jo bo še treba obravnavati), ki se izpolni na začetku („vnaprej“) ali na koncu („naknadno“) zadevnih obračunskih obdobj.
- 17 Argument proti uvrstitvi najemnih pogodb med trgovinske posle je verjetno tudi uvodna izjava 11 Direktive 2011/7. V tej uvodni izjavi je navedeno, da bi morala dostava blaga in izvajanje storitev za plačilo, za katera se uporablja ta direktiva, vključevati tudi projektiranje in izvedbo javnih del ter visokih in nizkih gradenj. Zakonodajalec Unije je torej spoznal, da je lahko opredelitev projektiranja in

izvedbe javnih del ter visokih in nizkih gradenj kot dobava blaga ali opravljanje storitev vprašljiva. Te storitve imajo veliko več skupnega z opravljanjem storitev kot prepustitev stvari v začasno uporabo. Torej se lahko trdi, da bi bilo, če naj bi Direktiva 2011/7 veljala za pogodbe o prepustitvi stvari v začasno uporabo za plačilo, to – da bi se odpravili dvomi glede razlage – prav tako poudarjeno v uvodnih izjavah te direktive.

- 18 Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) je doslej samo enkrat obravnavalo opisano težavo glede razlage. V obrazložitvi svoje sodbe z dne 6. avgusta 2015, ki je bila izdana na podlagi člena 2 prej veljavnega ustawa z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (zakon o plačilnih rokih v trgovinskih poslih z dne 12. junija 2003, Dz. U. št. 139, poz. 1323), v katerem so trgovinski posli opredeljeni podobno kot v členu 4, točka 1, zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih, je opozorilo, da „če se izhaja iz tega, da je namen zakona obsežno varstvo upnikov, pojem pogodb o opravljanju storitev obsega tudi pogodbe, katerih predmet je začasna uporaba stvari, na primer najemne pogodbe, čeprav te ne spadajo med pogodbe o opravljanju storitev v ožjem smislu“.
- 19 Na podlagi jezikovne in sistematične razlage pojma „trgovinski posli“ torej ta pojem ne zajema najemnih pogodb, ker predmet teh pogodb ni dobava blaga ali opravljanje storitev za plačilo. Po drugi strani je treba na podlagi teleološke razlage na področje uporabe Direktive 2011/7 in zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih uvrstiti tudi te pogodbe, saj te pogodbe pomenijo velik del profesionalnega pravnega prometa (ekonomskega prometa), za najemodajalce pa so pogosto jedro njihove gospodarske dejavnosti in glavni vir prihodka, tako da zamude pri plačilu najemnine negativno vplivajo na njihovo likvidnost in zapletajo finančno upravljanje njihovih podjetij. V uvodni izjavi 3 Direktive 2011/7 se poudarja, da je treba preprečiti te vplive.
- 20 Kar zadeva drugo vprašanje za predhodno odločanje, je bil člen 5 Direktive 2011/7 s členom 10(3) in členom 11(1) in (2), točka 2, zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih skoraj dobesedno prenesen v poljsko pravo. Terminologija se razlikuje samo pri izrazu „dogovor o rokih za plačilo obrokov“ iz Direktive in „določitev denarne izpolnitve po delih“ iz poljskega zakona. Vendar na podlagi navedenih terminoloških razlik ni mogoče domnevati, da je želel poljski zakonodajalec za člen 11(1) zakona določiti področje uporabe, ki je širše ali ožje od področja uporabe člena 5, prvi stavek, Direktive, ki ga je določil evropski zakonodajalec. V poljski teoriji civilnega prava se med izpolnitvami kot predmetom obligacijskih razmerij razlikuje predvsem glede na to, ali so enkratne, periodične ali stalne. Ker tretja vrsta izpolnitev – to so stalne izpolnitve – v tem sporu ni upoštevana, je treba najti merilo za razmejitev dveh vrst izpolnitev, to so enkratne in periodične. Splošno stališče je, da se pri enkratnih izpolnitvah za določitev vsebine in obsega dejanja, ki se zahteva od dolžnika, ni treba sklicevati na časovni dejavnik. Za enkratno izpolnitev je, kar velja za vsako človekovo dejanje, seveda potreben daljši ali krajši čas, ki pa ne vpliva na vsebino ali obseg izpolnitve. Nasprotno je treba za opis vsebine in obsega periodičnih izpolnitev uporabiti časovni dejavnik. Pri tem gre namreč za dejanja, ki se ponavljajo v

vnaprej določenih časovnih razmikih. Praviloma gre za periodično plačilo v denarju ali nadomestnih stvareh. Časovni dejavnik ni odločilen samo za vsebino izpolnitve, ampak tudi za njen celotni obseg, kajti daljše ko je tovrstno obligacijsko razmerje, toliko več izpolnitev bi moral upnik prejeti od dolžnika. Po tej značilnosti se periodične izpolnitve razlikujejo od enkratnih izpolnitev, ki se opravijo v delih, to je od takih, pri katerih se enkratna izpolnitev opravi v obrokih. V tem primeru je namreč obseg izpolnitve določen od vsega začetka, ne da bi bilo treba uporabiti časovni dejavnik. Obseg izpolnitve se namreč ne spremeni in to ne glede na to, na koliko obrokov in na kakšno obdobje se razdeli izpolnitev. Periodična izpolnitev je še vedno periodična in ne postane enkratna izpolnitev že zato, ker je bilo obligacijsko razmerje sklenjeno za določeno obdobje. Zato se najemnina, ki se periodično plačuje za zaporedna obračunska obdobja, ne glede na to, ali je bila najemna pogodba sklenjena za nedoločen ali določen čas, obravnava kot periodična izpolnitev.

- 21 Zato je na podlagi razlage člena 11(1) zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih in člena 5, prvi stavek, Direktive 2011/7 mogoč sklep, da se ti določbi nanašata samo na primere, v katerih je dobavitelj oziroma izvajalec storitev opravil enkratno izpolnitev, stranki pa sta dogovorili (določili), da se ta izpolnitev opravi v delih (v obrokih). Vendar upnik po tej razlagi ne bi imel pravice do zamudnih obresti na podlagi člena 7(1) v povezavi s členom 11(2), točka 1, zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih in do plačila protivrednosti 40 EUR na podlagi člena 10(1) in (3) v povezavi s členom 11(2), točka 2, zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih (s katerima sta bila prenesena člen 3(1) in člen 6(1) v povezavi s členom 5, drugi stavek, Direktive), če dolžnik zamudi s plačilom najemnine za zadevna obračunska obdobja. Če se želi upoštevati ta razlaga navedenih določb zakona o plačilnih rokih v trgovinskih poslih in Direktive 2011/7, bi bilo treba zavzeti stališče, da zgoraj navedena direktiva in navedeni poljski zakon ne zajemata pogodb, za katere je značilna izpolnitev s prepustitvijo stvari v začasno uporabo za plačilo (na primer najemne pogodbe), kar pomeni, da te pogodbe ne spadajo med trgovinske posle v smislu teh dveh pravnih aktov.
- 22 Vendar je treba opozoriti, da bi bila lahko razlaga iz prejšnjega odstavka v nasprotju s cilji Direktive 2011/7. Upnikom bi namreč vzela pravico zahtevati zamudne obresti v višini in pod pogoji, ki jih določa Direktiva, in nadomestilo za stroške izterjave tudi v primeru, v katerem je bila pogodba, ki nedvomno spada med trgovinske posle, sklenjena za določen ali nedoločen čas (na primer pogodba o opravljanju računovodskih storitev, ki je bila sklenjena za nedoločen čas, plačilo pa se obračunava mesečno).